

Скъпи читатели, драги братя и сестри,
Да ни е честит светлият празник 24 май, да ни е
честита писмеността! Нека се постараме всички да
съхраним за поколенията културното наследство от
делото на светите братя Кирил и Методий, запазено от
много векове и използвано и до днес!

Стр. 6-10.

Ново Братство

ГОДИНА IV • БРОЙ 87 • 22 май 2020 година • Безплатен екземпляр • Основател: НАЦИОНАЛЕН СЪВЕТ НА БЪЛГАРИТЕ В СЪРБИЯ

СЪРБИЯ И БЪЛГАРИЯ ОТВАРЯТ ГРАНИЦАТА НА 1 ЮНИ

На 1 юни във Варна ще се проведе четиристранна среща на представителите от България, Сърбия, Гърция и Румъния. На физическата среща ще присъстват президентът на Сърбия Александър Вучич, българският министър-председател Бойко Борисов и премиерите на Гърция Кириакос Мицотакис и на Румъния Лудовик Орбан.

Президентът Александър Вучич съобщи, че с цел насърчаване на икономическите дейности Сърбия се съгласява да отвори границите на 1 юни с прилагането на подходящи епидемиологични мерки. Държавният глава това каза по време на видеоконференция с представителите на Съвета за високо сътрудничество на Сърбия, България, Гърция и Румъния, провела се тази седмица. По време на срещата, на която присъстваха президентът на Сърбия Александър Вучич, българският премиер Бойко Борисов, гръцкият и румънският министър-председатели Кириакос Мицотакис и Лудовик Орбан, бе обсъдено постепенното облекчаване на мерките за улесняване на транспортирането на хора и стоки между четирите страни. Вучич подчерта, че взаимното споразумение за облекчаване на ограниченията за преминаване на границата е един от ключовите елементи за стимулиране на икономиката, особено в областта на туризма.

Българският премиер Бойко Борисов

след четиристранната среща с колегите си от Гърция, Сърбия и Румъния заяви, че от първи юни пада 14-дневната карантина с Гърция и Сърбия.

- Договорихме се с Гърция, от 1 юни пускаме свободно без карантиниране бизнес, семейни връзки, както и хуманитарни и транспортни. Със сърбите - също от 1 юни», заяви Борисов.

Според него преминаването ще става със специални декларации.

- Те ще са универсални, максимално опростени, ще се попълват трите имена, телефон, „нямат симптоми“ и „запознат съм с епидемиологичната обстановка“, добави Борисов.

Събеседниците заключиха, че и четирите страни успешно се борят с коронавируса и заявиха, че отварянето на границите ще даде възможност за по-бързо възстановяване на националните икономики.

С. Бойкова

Предпазни щитове за работещите в „Ново Братство“

„Заедно в битката срещу Ковид-19“, така назоваха дарителската кампания кметът на Босилеград Владимир Захариев и председателят на Националния съвет на българското малцинство Стефан Стойков по време на връчването на 4 предпазни щита на служителите във в-к „Ново Братство“.

-Пандемията няма да продължи вечно, животът ще се възстанови и ние ще продължим заедно с вас да правим добрини и да помагаме на нуждаещите се, изтъкна Захариев.

Дарението беше връчено с пожелание работещите да са здрави, за да могат да осведомяват своите читатели, че битката с пандемията от коронавируса върви в добра посока и че заразата е вече отшумяла.

Служителите изказаха своите благодарности на дарителите за тяхната помощ и загриженост и им пожелаха много здраве.

С. Бойкова

ДАРЕНИЕ ЗА НИШАВСКИ ОКРЪГ

Кметът на Босилеград и сътрудниците му на неотдавнашното си посещение в Ниш бяха гости и на началника на Нишавски окръг Драгана Сотировски.

- Надали има нещо по-добро от това, когато едно местно самоуправление, което дори не принадлежи към Нишавски окръг, ви се обаждат и казва, че иска да ви даде помощ.

Ръководителят на Нишавския окръг г-жа Драгана Сотировски бе домакин на

кмета на Босилеград

Владимир Зарехийев и сътрудниците му, които дариха две хиляди маски, произведени в местна фабрика за трикотажи. Част от маските ще бъдат дадени на републиканските инспектори за Нишавски окръг, а част - на институциите, които се нуждаят от тях, каза Сотировски.

С.Б.

Вестникът излиза с финансова подкрепа на Министерството на държавната администрация и местното самоуправление, благодарение на спечеления проект „Използвай моста“. Проектът се финансира от Бюджетния фонд за националните малцинства за програми и проекти от областта на културата за 2019 г. - договор №: 401-00-00386/2019-28/303, стр. 6, 7, 8, 9 и 10.

Отново започват да работят молове, хотели и фитнес зали в България

От понеделник 18 май по заповед на Р България здравния министър на Р България търговските центрове тип МОЛ ще могат да работят с клиенти. Забраната остава в сила за игрални зали и барове, както и за закрити търговски площи на заведения за хранене и развлечения, които са в търговските центрове.

Със същата заповед и фитнес залите ще могат да работят с клиенти, но с ограничение да няма повече от 10 човека за груповите занимания и не повече от 1 човек на 4 кв. м. площ.

Хотелите и местата за настаняване ще могат да работят в условията на коронавирус, но така че трябва да осигурят маски и ръкавици, както за гостите, така и за служителите. Задължително спазване на физическа дистанция от метър и половина в лоби простран-

ствата, басейните и ресторантите. Задължителна дезинфекция поне веднъж на час, както и по всички контактни повърхности и след всеки клиент на рецепцията. Дозатори с дезинфектант са задължителни на всички входи, до асансьорите и на площите за хранене и басейните. Всеки обект от този тип трябва да има конкретен обучен служител да контролира хигиената в обекта. Използването на климатици не е препоръчително, но би трябвало да се заместят с вентилатори. Храненето трябва да става само на открито.

Детските ясли и градини държавата трябва да отвори до 24 май, но тази тема се дискутира през последните няколко седмици.

С.Дж.

Община Босилеград шие и дарява защитни маски

Почти веднага след обявяването на пандемията от Ковид-19 Община Босилеград започна производството на защитни маски за многократна употреба в бившия обществен завод за производство на чорапи, който сега е собственост на общината. В производствения процес са ангажирани около 45 предимно бивши шивачки в „Кобос“, както и доброволци от общинското ръководство и от публичните предприятия в Босилеград. Общината осигури и оборудва завода за безпроблемно функциониране на производството, а в халето се спазват всички правила и ограничения по отношение на социалната дистанция, носенето на защитни предпазни средства и др.

- Разполагаме с материал, останал от предишното производство в текстилните заводи, които са работили в Босилеград. Общината е организираща целия производствен процес, който включва изрязване на материала, ушиване, пране, изсушване, гладене и опаковане. Всичко е дезинфекцирано, изтъква кметът Владимир Захариев и добавя, че в завода ежедневно се ушиват по 1 200 маски.

Предпазните маски са предназначени за многократна употреба. Те са памучни, могат да се перат и дезинфекцират и отново да се ползват с цел предпазване от разпространението на коронавируса. Захариев подчертава, че най-напред

безплатно са раздадени по две маски на всички граждани, фирми и институции в нашата община, а след това са започнали и дарения на други общини и организации, които са поискали помощ.

- Предоставихме 600 маски на сънародниците ни в Звонци, 4 500 бройки на Община Търговище, 1 000 - на Община Църна трава, 500 - на хуманитарната организация „Коце завинаги“ от Враня, 2 000 - на началството на Нишки окръг, както и на други организации в Сърбия, каза кметът.

Общината предостави и 5 000 защитни маски на Министерството на труда, заетостта и социалните въпроси. Дарението на министъра Зоран Джорджевич лично връчиха кметът Владимир Захариев и помощник-кметът Стефан Стойков.

Захариев и Стойков връчиха и 2 000 защитни маски на Спортното дружество „Цървена Звезда“, които освен на футболния клуб и секцията на ветераните към футболния клуб, са разпределени и на другите секции в рамките на спортното дружество.

- Продължаваме с производството и дистрибуцията на маските. Готови сме да помогнем на всеки, който поиска помощ, и ще продължим да правим такива дарения, заяви Захариев.

П.Л.Р.

Сърбия и България отвориха границата си за граждани, които работят в другата държава

Сърбия и България частично отвори границата си за преминаване на граждани от пограничните райони, които работят в другата страна, без да бъдат подлагани на карантина.

От мярката ще се възползват близо 600 наши съграждани, предимно от Димитровградско, но и Босилеградско, които работят на територията на България.

С. Бойкова

Подготовки за парламентарните и местните избори в Босилеград

Няма подадени кандидатски листи за местните избори

В Общинската изборителна комисия все още няма подадени кандидатски листи за участие в предстоящите местни избори, насрочени за 21 юни т.г., съобщи пред „Ново Братство“ председателят на комисията Миодраг Якимов и изтъкна, че ОИК извършва всички необходими подготовки за успешно провеждане на предстоящите парламентарни и местни избори в нашата община. Междувременно Общинската администрация издаде публично съобщение, в което осведомява гражданите, че имат правото да направят справка в Единствения изборителен списък - всеки работен ден от 06:30 до 14:00 часа в Центъра за обслужване към общинската администрация в Босилеград, при референта за завеждане на Единствения изборителен списък.

Якимов казва, че всеки гражданин има правото да поиска регистрация, заличаване, изменение, допълнение, или корекция в Изборителния списък, ако той или друг гражданин не е реги-

стриран, или пък ако някои от данните в Изборителния списък не са вписани правилно.

Право да извършат проверка и да подават искове за изменения в Изборителния списък имат и податели на кандидатските листи, по същата процедура, по която това право имат гражданите. Заявките, придружени от необходимите доказателства, могат да бъдат подадени не по-късно от 15 дни преди изборния ден, съответно до 5-ти юни 2020 година до 24 часа, поясни той.

Решенията, въз основа на които се извършват изменения в Изборителния списък до момента на актуализацията му, взема Общинската администрация, а след актуализацията на Изборителния списък, измененията се внасят въз основа на решения на Министерството на държавната администрация, до 72 часа преди изборния ден.

П.Л.Р.

XXVII редовна сесия на местния парламент в Босилеград

Сесията се проведе в заседателната зала в сградата на Общинската администрация при строги предпазни мерки от разпространение на вируса ковид-19. В това число на съветниците бяха предоставени предпазни маски, ръкавици и предпазни щитове за лице. С цел спазване на физическата дистанция между тях, столовете и масите бяха подредени на по-голямо разстояние.

В началото на заседанието съветниците с едноминутно мълчание отдадоха почит на жертвите на коронавируса. В дневния ред на сесията бяха включени 39 точки.

Народните представители разискваха и приеха докладите за работа и финансовите отчети за 2019 година на институциите и организациите, директни или индиректни ползващи средствата от общинския бюджет - Народната библиотека „Христо Ботев“, Културния център „Босилеград“, Здравния дом, основното училище, Гимназията, пенсионерското сдружение, Сдружението на

пчеларите „Радилица“, Ловното дружество „Сокол“, „Пинус“, „Драговищица“, „Глас на жените“ и др.

Съветниците приеха докладите за работа и финансовите отчети на Общинската администрация, кмета, Общинския съвет, Общинската скупщина, Общинския щаб за извънредни положения, Спортния съюз на Община Босилеград и др. Бе дадено и съгласие на финансовите отчети на някои местни общности. На заседанието бе прието и изменение на Решението за назначаване на Общинска изборителна комисия, според което вместо неотдавна починалия председател на комисията Станиша Зиновиев, за нов е назначен Миодраг Якимов, началник на Общинската администрация в Босилеград.

Съветниците приеха и Решението за потвърждаване на актовете на Общинския щаб за извънредни положения, Проекторешението за отглеждане на домашни животни и др.

П.Л.Р.

Местни избори 2020 г. в Цариброд

Верифицирана и четвъртата листа

Общинският съвет на Сръбската радикална партия (СРС) в Цариброд миналата седмица подаде листата си за местните избори. Междувременно тя бе верифицирана от страна на местната Избирателна комисия. Това е четвъртата листа, която ще се озове в бюлетината за местните избори в Цариброд. Нека да припомним, че преди СРС листи подадоха общинските съвети на Сръбската прогресивна партия, Социалистическата партия на Сърбия и Демократическата партия на българите.

Лидерът на царибродските радикали Цвета Миланова по този повод даде изявление пред местните медии, в което наблегна, че кандидат-съветниците на тази партия в Цариброд са достойни и почтени хора, които ще работят в интерес на гражданите на общината и ще се стараят да им обезпечат по-добри условия за живот и работа.

Журналистите разбраха, че Миланова ще се озове в бюлетината на СРС за парламентарните избори в Сърбия. Намира се на 29-то място.

На листата на царибродските радикали са следните кандидати за съветници

в бъдещия общински парламент:

1. Цвета Миланова, административен работник
2. Тихомир Иванов, гостилничарски работник
3. Аца Денчич, пенсионер
4. Цана Милева, каучуков техник
5. Часлав Гещамов, селскостопански производител
6. Ицко Милев, гимназиален учител в пенсия
7. Анджелка Тошева, предприемач
8. Драган Миков, пенсионер
9. Ранко Стоянов, работник
10. Анита Андонова, търговец
11. Петър Сотиров, автомеханик
12. Кирил Андонов, автомеханик
13. Весна Глигорова, работничка
14. Бобан Петрович, машинист
15. Лиля Стоицева, текстилен техник
16. Зоран Радоичич, частник
17. Бранкица Андонова, конфекционер
18. Синиша Глигоров, работник
19. Роза Заркова, пенсионер
20. Саша Леков, автомеханик.

Б. Д.

Предизборна схватка или...?

Срещата с царибродчани, работещи в България, в или пред КИЦ „Цариброд“?

Дали случилото се преди няколко дни в Цариброд може да се охарактеризира като предизборна схватка или не, това трябва да оценят читателите, а наше е да го отбележим. Кметът на Царибродско д-р Владица Димитров в изявление за една местна медия обвини водачите на КИЦ „Цариброд“ и особено ръководителя в тази неправителствена организация Небойша Иванов, че е организиран среща с царибродчани, които работят в Р България. Срещата е била, както в изявлението си каза Димитров, в помещението на КИЦ, като по този начин не са зачетени мерките за защита на здравето на хората, поради пандемията на COVID-19.

Случаят предизвика голямо внимание на обществеността, което бе повод да се обърнем към Небойша Иванов с въпроса: вярно ли е, че срещата е била в помещението на КИЦ? „Не, това е очевидна лъжа. С царибродчани, които се обърнаха към КИЦ „Цариброд“ с молба да им се дадат информации във връзка с трудовото им ангажиране в България, наистина се срещнахме, но не в помещението на тази организация, а пред него, на открито, което могат да потвърдят много лица. Бих искал да добавя като важен факт и това, че инициативата за срещата дойде от страна на царибродчани, работещи в България, а не от КИЦ „Цариброд“.

Б. Д.

Нови табели върху множеството сгради в Цариброд

Неотдавна на немалък брой жилищни сгради в Цариброд осъмнаха табели с названия на улиците, на които те се намират, както и номерите им. Оказа се, че са поставени по инициатива на Ален Алексов, управител на множеството сгради в града, който фактически се е определил да върши тази дейност и от нея да изкарва поминъка си.

Алексов изтъкна пред вестника ни, че табелите са изготвени от една фирма от Белград и че една табела струва 850 динара. Сподели становището си, че „сградите в Цариброд до голяма степен се нуждаят от ремонти от всякакъв вид и добави, че той е готов и занапред да полага усилия да се възстановяват както интериорите, така и екстериорите им.”

Комунален проблем в Цариброд

Отделни семейства в сградите не искат да плащат водата

Кметът на Царибродско д-р Владица Димитров тези дни събщи, че Публичното предприятие „Комуналац“ има проблем с набирането на средства за изразходваната вода в определени сгради в града. Оказало се, че някои семейства не искат да плащат водата, тъй като смятат, че не са изразходвали толкова количество вода, колкото се иска да платят, след като единната сметка на ниво на сграда се разделя на конкретен брой апартаменти в нея.

Кметът каза, че законът припознава

Сходен отговор по въпроса даде един от най-близките сътрудници на Небойша Иванов, Милисав Николов, който също присъствал на срещата: „Инициативата дойде от царибродчанин, който работи в България. Той с група приятели, също ангажирани на работа в България, поиска от КИЦ каквато и да било информация във връзка с възможността да започнат да преминават през границата и да продължат да работят. Насрочихме среща с тях. Небойша Иванов в първия момент се двоумеше дали да дойде, тъй като се оказа, че е на годишна почивка. Накрая все пак се съгласи. За кратко време информацията се разшири и вместо група от няколко работници, пред КИЦ-а се озоваха няколко десетки царибродчани, които са трудово ангажирани в България. Отговорно твърдя, че никакви политически речи там не са изнасяни. Отговорно твърдя и това, че срещата не е проведена в помещението на КИЦ, а на открито, съответно пред помещението на КИЦ. Не ми е ясно защо на някои хора е от толкова съществено значение да политизират едно такова събитие, което нямаше нищо общо с политиката”, каза Николов и добави: „Просто почувствахме, че трябва по някакъв начин да помогнем на хората, чиято екзистенция зависи от работата им в България, като се опитахме да им предоставим важни за тях информации.”

Б. Д.

ДАРЕНИЕ ЗА ЗЪБОЛЕКАРСКИ КАБИНЕТ В НИШ

Кметът на Босилеград Владимир Захариев дари 100 предпазни маски за многократна употреба на зъболекарския кабинет „MAXDENT“ в Ниш, собственост на д-р Милена Бойкова.

- Босилеград и занапред остава сервиз на всички негови граждани без оглед на това къде живеят – на територията на общината, в страната или в чужбина, изтъкна той при връчването на дарението.

Захариев поясни, че д-р Бойкова се е обърнала с молба към общината да им бъдат предоставени предпазни маски за медицинския екип, тъй като има недостиг на пазара, а Босилеград произвежда медицински маски.

-Човечеството ще загине от недостиг не на велики дела, а от недостиг на добрини. Маските даряваме от сърце и готови сме да съдействаме на всеки без значение на потеклото или националността, с пожелание, хората да са здрави и да се пазят добре, подчерта Захариев.

При връчването на дарението кметът бе придружен от председателя на Националния съвет на българското малцинство Стефан Стойков.

Медицинният персонал на „MAXDENT“ благодари за помощта, подкрепата и съпричастността, която им оказаха лично кметът Владимир Захариев и Община Босилеград.

С.Б.

Решения на Общинския изпълнителен съвет в Цариброд

Общинският изпълнителен съвет (ОИС) в Цариброд взе решение да се отпуснат средства за купуване на хранителни и други важни стоки за бита, от които да се подготвят пакети за помощ на пенсионерите в общината, чиято пенсия е под 30 хиляди динара. Средствата, които ще се отпуснат от бюджета, са между милион и милион и двеста хиляди динара.

От дарението вече са обезпечени средства на стойност около един милион динара за подготвяне на част от пакетите, което означава, че с посоченото решение на ОИС само ще се дофинансира реализирането на това начинание.

В общината има около 2 350 пенсионери с пенсия под 30 хиляди динара. Определен брой от тях (предимно тези

в крайградските селища) вече получи пакети. В момента те се раздават на пенсионерите в града. Нека да отбележим, че социалнозастрешените семейства в Царибродско, регистрирани като такива официално от местния Център за социални грижи, по време на извънредното положение на два пъти получаваха хуманитарни пакети.

ОИС взе и решение частниците в общината, които са взели под наем делови помещения, чийто собственик е местното самоуправление, да се освободят от плащане на дължимите суми за наемите за периода, през който не са работили, поради пандемията от коронавируса.

Б. Д.

Старческият дом в Ниш все още е под карантина

През изминалия месец служителите на Старческият дом в Ниш са под карантина и им е забранено да го напускат, а Министерството на труда обяснява позицията им с епидемиологичната ситуация в тази институция и казва, че епидемиолозите ще решат дали ще дойде до промяна.

Служителите на Старческият дом прекарват над един месец в карантина на работното си място. През това време те смениха трима ръководители, първия от които беше арестуван, извънредното положение беше премахнато, изборите бяха преназначени. От Кризесния щаб съобщават, че в Ниш положението се подобрява, но тази институция все още е в карантина.

За целия период някои от тях бяха тествани за трети път, но дори и повтарящите се отрицателни резултати за инфекция с коронавирус не са

достатъчни да могат да напуснат институцията. Все още не е намерено решение кой да смени служителите, за да могат те да се приберат вкъщи.

Служителите в Старческият дом организираха работа според мярката, наложена от компетентната епидемиологична служба и в съответствие с заповедта за организация на работа в институции за социална защита и за настаняване на възрастни хора.

Междувременно беше отменено извънредното положение и заповедта беше сменена с приложение към наредбата със същото указание, което налага забраняване на посещения и движение в помещенията на институциите за настаняване на възрастни хора. За прекратяване на създадената организация на работа епидемиолозите трябва да дадат свое мнение.

С. Дж.

Враня – ново огнище на Ковид-19

Град Враня е новото огнище на коронавируса у нас, но ситуацията е под контрол защото компетентните предприемат необходимите мерки. Заразата пламна в мебелната фабрика „Додич“. В началото на седмицата брой пациенти в този завод е бил 55, докато общият брой на положителните във Враня е бил 192.

–Освен във фабриката на Додич, Ковид-19 също е „влезнал“ във фабриката за производство на обувки „Геокс“, съобщи епидемиологът Сладжан Станкович пред камерите на държавната телевизия.

Поради новата ситуация във Враня, кризисният персонал взе решение, че никой не може да се появява на обществени места, на пазари, кафенета без защитна маска и ръкавици. Гражданите са длъжни да спазват физическото си разстояние, а предписаните мерки ще бъдат строго контролирани от компетентните инспекции.

Премиерката Ана Брнабич каза, че горещата точка във Враня е открита навреме и че ситуацията е под контрол.

С. Бойкова

Хуманитарна помощ за възрастни бедни хора в босилеградските села

Гражданското сдружение „Силата на приятелството - AMITY“ от Белград неотдавна предостави 20 пакета с основни хранителни стоки и продукти за лична хигиена за социалнослаби възрастни хора в селата в Босилеградска община. Стойността на всеки от пакетите е 5 000 динара.

Пратката бе предоставена на Центъра за социални дейности в Босилеград, който ще разпреди пакетите на бедните лица в селата. Предостави я представителката на сдружението Надежда Сатарич, която посочи, че дарението е осигурено посредством Международния клуб на жените, който всяка година на 1-ви декември органи-

зира благотворителен базар в Белград, а събраните средства по този начин се използват за хуманитарни инициативи в Сърбия. Тази година в благотворителния базар са се включили представители от 38 посолства в Република Сърбия, а средствата са предназначени за помощ на бедни хора на над 65-годишна възраст от селата в 8 общини в Южна Сърбия, включително и от Босилеградска община, заяви г-жа Сатарич.

Гражданското сдружение „Силата на приятелството - AMITY“ и преди 6 години е предоставила хуманитарна помощ на бедни семейства в нашата община.

П.Л.Р.

Магазините в Босилеград вече няма да работят в неделя

Магазините за хранителни стоки в Босилеград вече няма да работят в неделя, съобщават от Сдружението на частните предприемачи в общината. Решението започва да се прилага от 17 май и в бъдеще неделя ще бъде почивен ден за всичките двадесетина магазини за продажба на хранителни продукти в

града.

Председателката на сдружението Невенка Костадинова заяви пред нашия весник, че инициативата са подкрепили и подписали всички собственици на магазините в града.

П.Л.Р.

Новини от царибродската гимназия

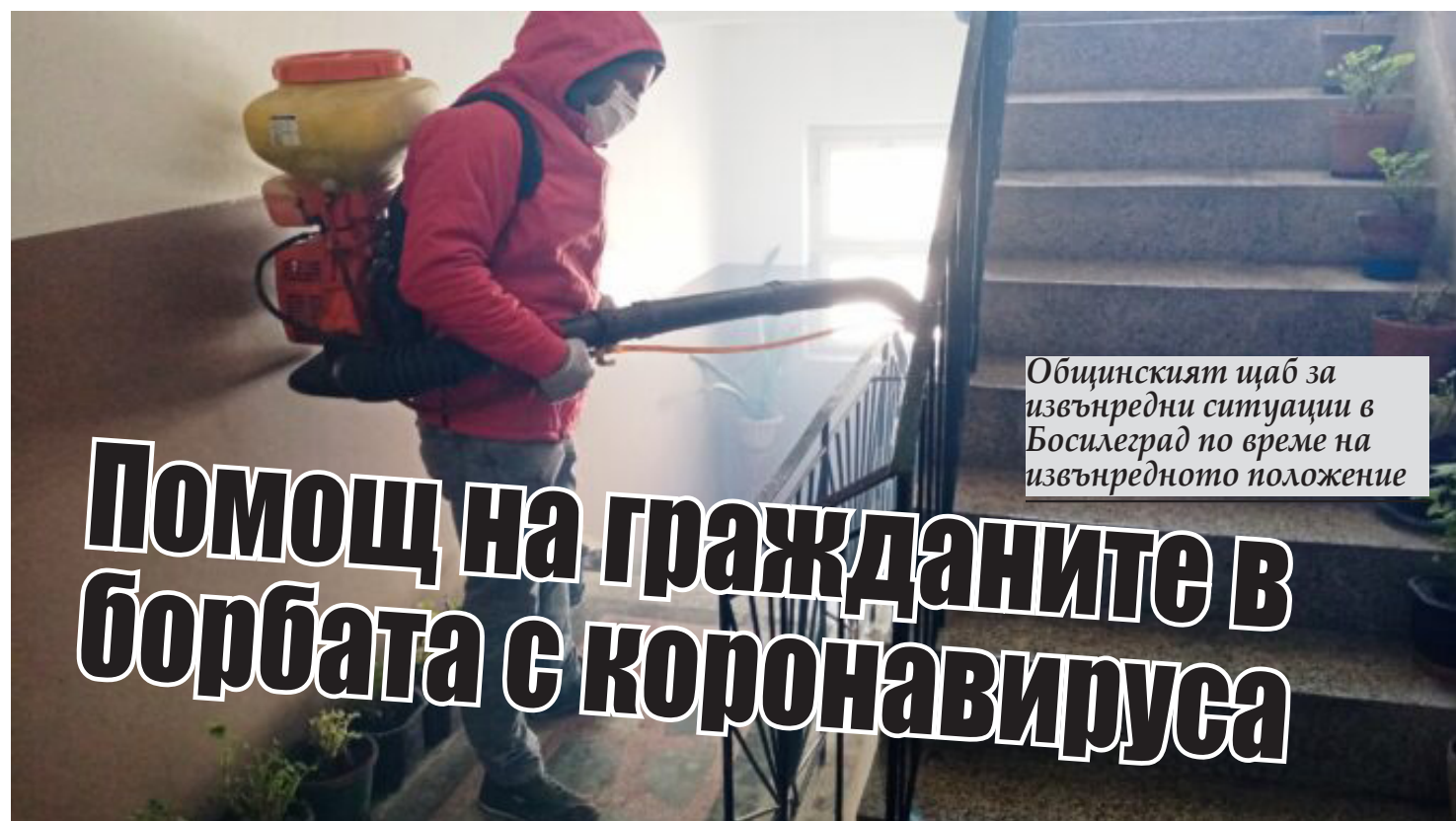
Гимназията „Св. св. Кирил и Методий“ в Цариброд излезе с План за записване на ученици за следващата учебна година. Документа подкрепи Националният съвет на нашето малцинство, а сега трябва да бъде одобрен от ресорното министерство на Сърбия.

Според предложението във ведомството следващата учебна година би трябвало да се сформира гимназиална паралелка с обучение на сръбски език

с 30 ученици, гимназиална паралелка с обучение на български език с 15 ученици, туристическо-хотелиерска паралелка с обучение на български език с 15 ученици и търговска паралелка с тригодишно обучение на български език с 15 ученици.

Нека да отбележим, че неотдавна започна реконструкцията на сградата на училището, която дейност се финансира със средства на Р Сърбия.

Б. Д.

Общинският щаб за извънредни ситуации в Босилеград по време на извънредното положение

Помощ на гражданите в борбата с коронавируса

Епидемиологичната обстановка в Босилеградска община е стабилна. Няма регистрирани случаи или носители на COVID-19, а единствената пациентка от нашата община се е възстановила в ковид-болницата във Враня и е добре, казва кметът и комендант на Общинския щаб за извънредни ситуации на Община Босилеград Владимир Захариев. Той подчертава, че въпреки че е премахнато извънредното положение в страната, компетентните служби и гражданите продължават да прилагат предпазните мерки и ограниченията относно предотвратяването на разпространението на коронавируса.

От началото на епидемията в Босилеград е регистриран само един случай на COVID-19. За щастие, тази пациентка отдавна се е завърнала въщи след възстановяването ѝ в ковид-болницата във Враня и е добре, казва Захариев.

Имаше информация за още няколко заразени от територията на нашата община, обаче става дума за лица, настанени в старчески домове, или в други колективни центрове, които с години не живеят на територията на Босилеградска община, каза той и добави „Благодарим на всички граждани, които строго спазваха наложените заповеди и препоръки. Благодарим и на Господ, Който ни пази и закриля“.

В Босилеградска община и след премахването на извънредното положение продължава редовната доставка на хранителни стоки, лекарства и други продукти на стари и болни самотно живеещи хора на цялата територия на общината. Освен в Босилеград и Райчиловци по време на извънредното положение екипи от доброволци ежедневно вършиха доставка на храна и лекарства и предлагаха най-различни услуги на

всички нуждаещи се в селата, които предварително се обаждат по телефона в кол-центъра на общината. За тази цел постоянно бяха ангажирани и всички автомобили и други превозни средства на Общинското управление, на публичните предприятия и на общинските организации и ведомства, а понякога само в един ден в десетина села са карани храна и лекарства, казва кметът.

Кол-центърът на Общинския щаб работеше денонощно и всички, които са имали нужда от доставка на храна, лекарства или някой друг вид помощ, са се обаждали на телефоните в центъра, след което екипи от доброволци са им оказвали помощ.

По време на извънредното положение екипи на Публичното предприятие „Услуга“ и Спортното дружество „Младост“ постоянно вършиха дезинфекция на входовете на жилищните

сгради, обществените институции и частните предприятия в Босилеград, а Публичното предприятие за строителни площи и пътища редовно извършва дезинфекция на улиците в града и село Райчиловци. Също така общината и Публичното предприятие „Услуга“ постоянно осигуряваха на гражданите в Босилеград и околните села препарат за дезинфекция на обекти и помещения - натриев хипохлорит. Хората имаха възможност да си наляят дезинфектанта от цистерната на „Услуга“ и да го използват за дезинфекция на дворовете си, външните повърхности пред входа на къщите и др. На местните жители Общинският щаб за извънредни ситуации посредством доброволци предостави по две защитни маски за многократна употреба, които в организацията на общината продължават да се шият в бившия завод за производство на чорапи в Босилеград.

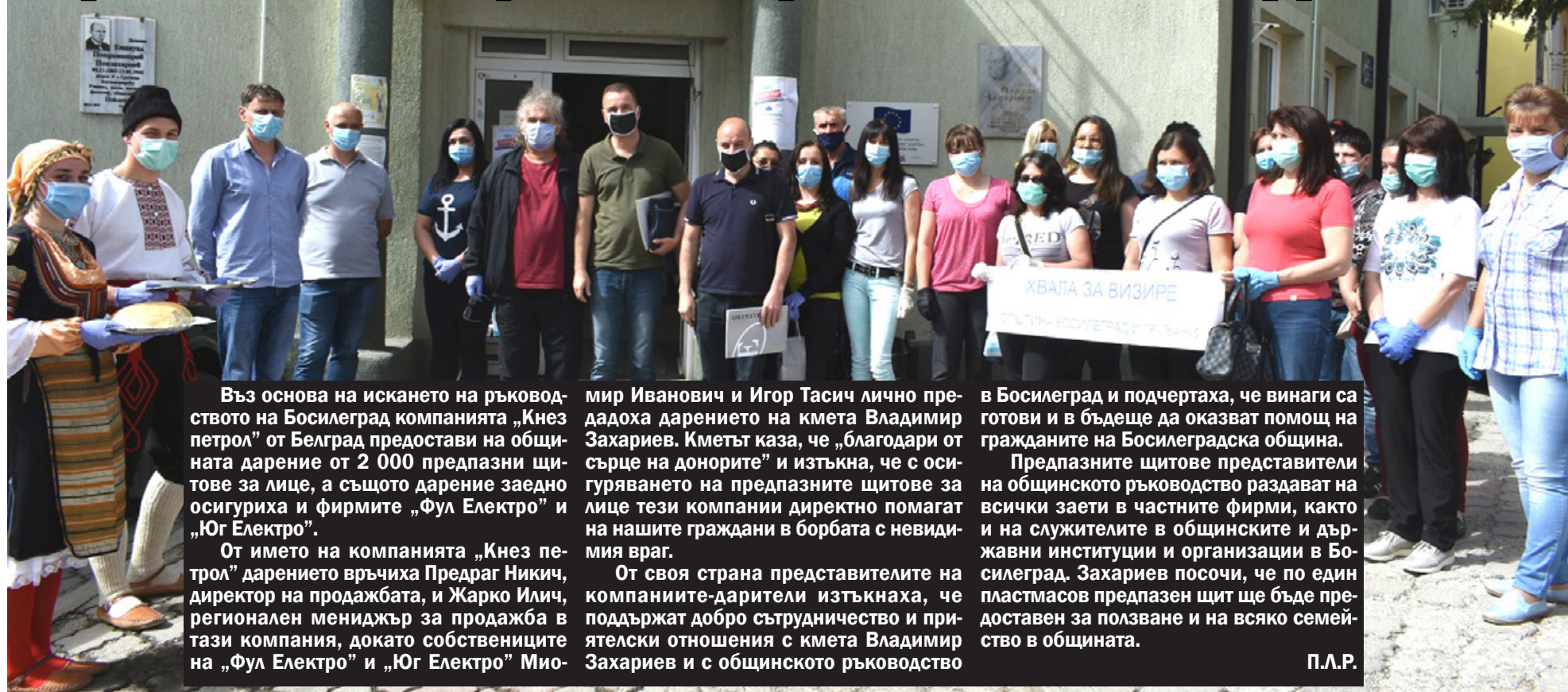
Съгласно заповедите на правителството на Сърбия по време на извънредното положение заетите в Общинската администрация на всички селскостопански производители, притежаващи регистрирани селскостопански домакинства, оказваха съдействие за получаване на разрешения за движение по време на полицейския час.

Що се касае до снабдяването с хранителни продукти и лекарства по време на извънредното положение, всички магазини в града и селата бяха добре заредени с хранителни стоки от първа необходимост, със средства за лична хигиена и други продукти. Не е имало липса на лекарства нито в държавната, нито в частната аптеки в града.

Захариев апелира към гражданите да продължат да спазват заповедите и препоръките на правителството и на Националния кризисен щаб за борба с COVID-19.

П.Л.Р.

Частни фирми подариха 4 хиляди предпазни щитове за лице на Община Босилеград

Въз основа на искането на ръководството на Босилеград компанията „Кнез петрол“ от Белград предостави на общината дарение от 2 000 предпазни щитове за лице, а същото дарение заедно осигуриха и фирмите „Фул Електро“ и „Юг Електро“.

От името на компанията „Кнез петрол“ дарението връчи Предраг Никич, директор на продажбата, и Жарко Илич, регионален мениджър за продажба в тази компания, докато собствениците на „Фул Електро“ и „Юг Електро“ Мио-

мир Иванович и Игор Тасич лично предадоха дарението на кмета Владимир Захариев. Кметът каза, че „благодаря от сърце на донорите“ и изтъкна, че с осигуряването на предпазните щитове за лице тези компании директно помагат на нашите граждани в борбата с невидимия враг.

От своя страна представителите на компаниите-дарители изтъкнаха, че поддържат добро сътрудничество и приятелски отношения с кмета Владимир Захариев и с общинското ръководство

в Босилеград и подчертаха, че винаги са готови и в бъдеще да оказват помощ на гражданите на Босилеградска община.

Предпазните щитове представители на общинското ръководство раздават на всички заети в частните фирми, както и на служителите в общинските и държавни институции и организации в Босилеград. Захариев посочи, че по един пластмасов предпазен щит ще бъде предоставен за ползване и на всяко семейство в общината.

П.Л.Р.

Просветителите на славянския род

24 май е един от най-светлите празници, както за България така и за целия славянски род - Денят на славянската писменост и на българската просвета и култура.

Денят на солунските братя св. св. Кирил и Методий - създатели на глаголицата, се отбелязва като църковен празник още през XII век, но като Ден на просветата в България за първи път се чества през 1851 г. в гр. Пловдив по инициатива на Найдено Геров. Миналата година, по инициатива на Министерството на културата, правителството на Република Сърбия прие законопроект за изменение и допълнение на Закона за държавните и други празници в Република Сърбия, с който 24 май бе провъзгласен за нов държавен празник - Денят на св. св. Кирил и Методий.

И тази година в неделя на 24 май всичкото славянство ще празнува светлата памет на славянските първоучители светите братя Кирил и Методий. Всеки славянин е длъжен да знае имената на тия светии, техния живот и подвизи, защото делото, което те са извършили, се отнася към всичкия славянски свят.

През далечния IX век двамата братя Константин-Кирил Философ и Методий благовестят на нашите прадеди Евангелското слово с уста и писмо, отдето и ние сме намерили божественото съкровище на Христовата вяра. Те прокарат пътя към Златния век на славянската писменост и култура. Родени са в Солун (Тесалоники) - вторият по големина и значение политически и културен център на Византийската империя. "И по майка, и по баща - четем в Пространното житие на Методий - те бяха от много добър и почтен род, отдавна познат и на Бога, и на царя (императора)..."

Семейството им е от аристократичен произход и принадлежи към влиятелните кръгове на тогавашното византийско общество. Бащата Льв е друнгарий - високопоставена военна и административна длъжност в държавата. Майка им Мария е от славянски произход. Двамата братя имат най-високо византийско образование и познават добре славянския език (Методий е роден през 815 г., а по-малкият брат Константин през 826 г.). Те са приближени на императорския двор - Методий заема високата длъжност архонт, а Константин Философ участва в две държавни мисии - при сарацините през 855 г. и при хазарите през 860 година.

Светското име на по-големия брат не е познато на историците, Методий

е монашеското му име. Знатният му произход и неговите умения и образованост не остават незабелязани от императора. В стремежа си да укрепи властта си сред славянските племена той назначава Методий за административен управител на област, намираща се на север от Солун, населена със славяни. Неговия десетгодишен престой сред славяните му помага в бъдещата му просветителска дейност. По неизвестни причини по-късно той се оттегля от тази длъжност. Отива и остава в манастира «Полихрон», който се намира в планината Олимп. В този манастир Методий е монах, а по-късно и игумен. Предполага се, че манастирът «Полихрон» е най-вероятното място, където двамата братя към 855 г. създават славянската азбука - глаголица, създават книжовна славянска лексика и започват превода от гръцки на свещените книги - т. нар. Изборно Евангелие, Златоустовата Литургия, Служебник (молитви и четива за различните църковни служби), части от Псалтира и Требника. С глаголицата се слага началото на голямото просветителско и книжовно дело на светите братя.

От 860 до 867 г. свети Методий участва в различни мисии заедно с брат си свети Кирил - при хазарите, в Моравия, в Рим и Венеция. По време на тези мисии те утвърждават християнството като религия и славянското богослужение. Методий е ръкоположен за архиепископ и назначен за папски легат за Среден Дунав и Панония. Това настройва немското духовенство враждебно. На църковен съд в Регенсбург го осъждат на заточение в манастира „Елванген“ в Швабия. След две години и половина е освободен по застъпничество на папата и през есента на 873 г. отново е архиепископ на Великоморавия. През последните години от живота си Методий завършва превода на Библията и сътворява проповеди, молитви и песнопения на славянски език, като продължава неравностойната борба с немското духовенство. Свети Методий умира на 6 април 885 г. Погребан е във Велеград - столицата на Великоморавия. След смъртта му е канонизиран за светец.

Константин е светското име на по-малкия брат, а Кирил е името, което приема петдесет дни преди смъртта си заедно с монашеския сан. За рождената му година се посочва 827 г. Аристократичният произход на Константин-Кирил е безспорен. Това му дава възможност да получи добро образование в родния си град. От дете проявява изключителни интелектуални умения и неговите

знатни родители го насочват към научното поприще. Пред Кирил се откриват перспективи за охотен и бляскав живот, но той предпочита да поеме пътя на самоотричането и борбата на духовното поле. Константин завършва най-висшето училище - Магнаурската школа, където изучава „елински изкуства“: граматика, поезия, геометрия, диалектика и „всички философски науки“: риторика, аритметика, астрономия и пр. с най-добър успех. Като библиотекар на Патриаршеската библиотека в църквата „Св. София“ и преподавател в Магнаурската школа, Константин проявява блестящите си философски, ораторски и полемични способности, заради което е изпратен на духовна мисия при арабите (сарацините) в Багдадския халифат (850). Навсякъде Константин-Кирил блести със своя ум. Двете отговорни мисии при арабите и при хазарите, по форма религиозни, а по същество политически, показват на дело ненадминатото му умение да полемизира и да убеждава.

Мисията на Константин-Кирил Философ във Великоморавия е съдбоносна за славянството, а и не само за него. Преди да потегли на път за далечната славянска страна, Кирил вече е създал буквите.

Изтощен от напрегнатата работа и продължителните пътувания, Константин-Кирил Философ умира на 14 февруари 869 г. в Рим. Признание за великото му дело е тържественото му погребение в римската църква «Сан Клементе» и канонизирането му за светец на християнската църква веднага след смъртта му.

Славянският език се налага в културната история на Европа. Разнася се по света призивът на свети Кирил Философ от стихотворението «Проглас към Евангелието»:

**Слушайте, цял славянски роде,
Слушайте, защото слово от Бога дойде,
Слово, което храни човешките души,
Слово, което крепи сърцата и умовете.**

Делото на славянските просветители има политическо и литературно значение. Кирил и Методий и техните ученици укрепват славянското самосъзнание и самочувствие със своите демократични идеи и смела борба за славянска писменост и богослужение. С писмеността, която създават, предпазват славяните от асимилация, подпомагат борбата им за културно и църковно самоопределение.

Хуманните идеи на двамата просветители намират конкретен израз, както в сътвореното от тях така и преведените от гръцки на славянски език текстове - основа на всички славянски литератури. Общославянското значение на

Кирило-Методиевото дело означава разпространяването на писмеността и книгите далеч зад границите на Моравия.

Новопокръстена България приема и укрепва свещеното за всички славяни просветителско дело, предпазвайки се от духовните и завоевателски стремежи на Византия. От България то се пренася в Сърбия и Русия. Възникването на славянската писменост, чиито създатели са св. св. Кирил и Методий, бележи огромна промяна не само в историческия живот на славяните, но и на цялата европейска цивилизация.

В Блатненското княжество светите братя за шест месеца са обучили 50 ученици. Те продължават мисионерската и просветителска дейност на своите учители, като извършват богослужение на славянски език и разпространяват славянската писменост. До нас са достигнали само няколко имена на преки ученици на Кирил и Методий. Това са Сава, Климент, Горазд, Наум и Ангеларий. Утвърдено е мнението, че Константин Преславски също е бил сред тези ученици, но е пристигнал в България след изпитанията на робството.

Всеобщата признателност на българите и другия славянски народ към делото на първоучителите днес намира израз в най-красивия и вълнуващ празник - 24 май. На този ден във всяко българско училище, както и в различни образователни и културни институции в българската диаспора, се организират празници, шествия и различни културни форуми, тази година обаче те най-вероятно ще изостанат, поради мерки за защита от вирус, или може би празникът ще бъде отбелязан символично.

На паметта и делото на първоучителите свети Кирил и Методий са издигнати десетки паметници в различни европейски държави, а през 1980 година папа Йоан Павел II ги обявява за покровители на Европа. И царибродската гимназия носи името на славянските просветители и досега ведомството отбелязваше празника тържествено всяка година, тази година празненствата и културните програми вероятно ще изостанат, а ще изостане и отдавна запланикуваното събитие - в двора на ведомството да бъде положен и открит великолепен паметник на светите братя.

Още в най-ранното средновековие 24 май е определен за ден в памет на славянските първоучители, титулувани още като равноапостоли и Славянски апостоли, защото тяхното апостолско дело ги обединява в едно с Христовите апостоли и те са равни по достойнство. По повод празника във всички храмове в страната ни ще бъде отслужена празнична Света Литургия, нека се съберем в тях всички, да се помолим за светите братя за страната ни, за града, за хората, за целия славянски род... защото без великите Кирил и Методий и без тяхното дело, нямаше да има славянски просветен духовен свят, нямаше да има славянска писменост и култура, нямаше да има християнски православни народи. Тяхното дело е огромно.

Денят на св. св. Кирил и Методий никога не трябва да се забравя, а трябва да се предава от поколения на поколения и от век на век! Честит празник драги братя и сестри!

Подготви Д. Христова

В ЛИБИЯ

Деян Енев
на брат ми

Докато чаках с колата на червено на «Тодор Каблешков» и «България», вдясно от мен се плъзна огромен като Боинг антрацитеночерен мерцедес. Отвътре надникна някакъв с потник, остриган нула номер, с глава, голяма и сплескана като тиква, с тридневна брада и с ланец на врата, двойно оплетен и дебел като тялото на смок. Погледна ме и изведнъж се ухили. В същия миг го познах. Та това беше Сашо Големия. С него учихме в Либия навремето. Светна зелено и рубиненочервените стопове на мерцедеса му за има-няма три секунди се стопиха в дъното на булеварда, чак при моста на НДК.

А аз продължих да карам безцелно по софийските улици и да си припомням...

От 1972 г. до 1974 г. майка ми работеше като детски лекар в Либия. Шести и седми клас двамата с брат ми изкарахме в българското училище в Триполи. Тъкмо го бяха отворили. Директор стана пловдивският учител по английски Любен Христов.

В началото на 70-те Либия беше спокойна страна. Либийците произвеждаха само кибрит и доматино пюре, а всичко останало внасяха - пешкири и сирене от България, техника от Япония, моливи и тетрадки от Чехословакия. Кината в Триполи работеха нонстоп, в тях се прожектираха «Доктор Живаго» с Омар Шариф и «Джанго» с Джулиано Джема, вътре в киносалона можеше да се ядат пуканки и семки, но билетите бяха скъпи, над две лири; по булевард «Истиклял» растяха палми и други странни дървета, може би даже и баобаби; аз, брат ми и двамата Сашовци - Малкия и Големия, кръстосвахме след училище до среднощ центъра, понякога слизахме до пристанището, често обикаляхме Сука, техния огромен покрит пазар, с неговите средновековни криви улички с калдъръмена настилка, шлифувана от времето като кехлибар, учехме се да пушим цигари «Ларк» с въглищен филтър, ядахме люти и ужасно вкусни дюнери с овнешко месо, пиехме «Миринда» и разтягахме такива локуми, че ако някой ни слушаше и този някой разполагаше с детектор на лъжата, детекторът щеше да замирише на изгорял бакелит: Сашо Големия все разправяше как един ден ще кара мерцедес като слънце! Сашо Малкия - как ще стане велик оратор! А аз - как книгите ми, които несъмнено ще напиша, ще излизат в огромни тиражи!

Сашо Малкия беше в Либия с майка си, медицинска сестра в една от болниците в Триполи. Тя даваше през ден нощни дежурства. В Триполи почти нямаше градски транспорт, вървеше се пеш и ние четиримата редовно изпращахме майка му до болницата за нощното дежурство. Въпреки че Триполи беше спокоен град, не беше много обичайно сама жена да върви по улиците.

И нашите майки бяха хубави, но виж, майката на Сашо Малкия беше друго нещо: хубава като изрязана от списание - висока, стройна и руса. Ние, пъпчивите седмоласници, едва ли сме разбирали защо, както си вървим четиримата с нея по празния банкет на шосето към онази

болница в покрайнините на Триполи, колите забавяха ход, шофьорите натискаха като малоумни клаксоните, а майката на Сашо Малкия се чудеше накъде да гледа.

Един четвъртък се чу, че в българския клуб ще прожектират нов български филм. Всеки понеделник и четвъртък в българския клуб въртяха на открито филми, и то безплатно. Домакинт бай Христо опъваше един голям и не много чист чаршаф над естрадата в дъното на двора. Това бяха обикновено стари филми в ужасно състояние. Даже и ако действието им се развиваше през лятото, в тях все валеше сняг. Но въпреки това, въпреки че звукът се чуваше изпод краката ни, за два часа под откритото небе, под свистенето на лястовичките, в графитената тъмнина, особено щом филмът беше български, ние забравяхме всичко друго.

Същия този четвъртък заради филма не успяхме да изпратим майката на Сашо Малкия до болницата за нощното дежурство.

На другия ден, петък, почивния ден в Либия, Сашо Малкия дотърча у нас в единайсет предиобяд. Целият трепереше. Заекваше и не можеше да произнесе нито една дума. Само повтаряше:

- М-мм...

Майка ми го настани да седне, наля му прясно мляко, погали го по главата. Той го изпи, поуспокои се и успя да ни каже, че майка му не се е прибрала от дежурството. И не знае къде е.

Големият Сашо живееше с баща си на етажа над нас. Веднага им се обадохме и на тях. Чичо Жоро беше голям като Шар планина македонски българин от Благоевград, с надупчено като със сачми от шарката лице и с мустаци на четник. Той ни натовари всички в раздрънкания си опел, скачи две жици, запали двигателя и потеглихме към болни-

цата. Там се разбра, че майката на Сашо Малкия благополучно си е тръгнала от болницата сутринта към осем и половина. Изтръпнахме. Не знаехме какво да правим, къде да търсим майката на Сашо Малкия. Моят майка работеше в друга болница. Всяка болница в Триполи се управляваше от директор. Директор в болницата на майка ми беше един много свестен човек, Мохамед, д-р Мохамед Смеда. Решихме да търсим него, за да го питаме какво да правим. Майка ми веднъж беше ходила у тях да преглежда бебето му и смътно се сещаше къде живее той. Най-сетне го открихме - в един от луксозните квартали на Триполи, целия потънал в зеленина, с водоскоци. Преди тук бяха живели представители на италианската колониална власт. Д-р Мохамед Смеда взе присърце проблема. Дръпна се настрана с майка ми и чичо Жоро и тримата дълго си говориха и обсъждаха нещо. През това време Сашо Големия сумтеше и напираше да се бие с целия свят, защото Сашо Малкия беше най-добрият му приятел, но ние му скръгнахме със зъби и той миряса.

Накрая големите решиха да се опитат да се свържат чрез д-р Мохамед Смеда със самия Муамар Кадафи. Докторът имал достъп до него. А и майка ми веднъж беше лекувала единия от синовете му, тогава момче на 9-10 години.

Как завърши тази история ли?

Не си спомням. Явно благополучно, щом нямам спомен за нещо фатално и драматично. Всъщност, чак сега, докато обикалях безцелно с колата по софийските улици след срещата със Сашо Големия, си дадох ясната сметка, че ние не помним самите истории. Ние помним нашето очакване, свързано със събитията, нашата тревога, нашия смях. Спомних си обаче друго: след този случай Сашо Малкия продължи силно

да заеква, така и не се оправи и ние, тримата - аз, брат ми и Сашо Големия - лека-полека го изолирахме, защото той вече не можеше да разтяга локуми. А такъв за какво ни беше?

Какво друго си спомнях, докато пълзах с колата из София - със сигурност онези странни дървета по «Истиклял», централния булевард на Триполи, които най-вероятно бяха баобаби; а също лястовичките в зеленото небе на Триполи... Засмях се. Тогава, в седми клас, си мислех, че българските лястовички зимуват тъкмо в Либия.

Прибрах се вкъщи, отворих си една бира и пунах телевизора. Някъде в края на емисията съобщиха, че за пореден път отлагат делото срещу шестимата наши медици там. Ей, измъчиха се тия хора, помислих си.

Телефонът иззвъня. Беше брат ми.

- Какво правиш, браточка? - попита той.

- Какво да правя. Пия тук една бира. Мисля след малко да седна и да напиша нещо за Либия. Знаеш ли кого видях днес? Сашо Големия. Кара мерцедес като слънце. Станал е мутра. Та в главата ми нахлуха спомени.

- Няма лошо - каза брат ми. - Е, хайде. Обадох се само да те чуя.

- Хайде - казах.

Затворих телефона и отидох да си взема нова бира. И изведнъж си представих, напук на всякаква логика, напук на всички геополитики, как текстът, който ще напиша за Либия, ще го прочете самият Муамар Кадафи. И как след това ще пусне шестимата българи да си дойдат.

Отсреща, от електрическите жици вече се чуваше чуруликане. Там започваха да се събират лястовички. След няколко дни, на Голяма Богородица, те щяха да отлетят за Либия.

ОБИЧ КЪМ КНИГАТА

НАЙ-НАПРЕД ОТ МАМА АЗ НАУЧИХ
ДА ОБИЧАМ БЪЛГАРСКАТА КНИГА,
РОДНО СЛОВО КАТО БИСТЪР РУЧЕЙ
ДО СЪРЦЕТО МЪНИЧКО - ДОСТИГА!

СЕДНАЛА ВЪВ МАЙЧИНИТЕ СКУТИ,
ПОЧВАХ ВЪВ БУКВАРЧЕТО ДА СРИЧАМ.
ПЕСНИТЕ ЗА СТАРИТЕ ХАЙДУТИ
ОТТОГАВА НАЙ-ОБИЧАМ!

КНИЖКАТА ПРИТИСНАХ ВЪВ РЪЦЕТЕ СИ
И ОТ РАДОСТ ТИЧАХ ИЗ ГРАДИНАТА:
БЕШЕ СЛАЗЛО СЛЪНЦЕТО В РЪЦЕТЕ МИ
С ОБИЧТА БЕЗМЕРНА КЪМ РОДИНАТА!

ПЛИСКАШЕ МЕ РОДНА РЕЧ ОБИЛНО,
ЩОМ НАДНИКНЕХ В СТРАНИЦИТЕ ЧУДНИ.

ПРАЗНИК

ПРЕДПРАЗНИЧНА РАДОСТ
В ГЪРДИТЕ НАПИРА,
В СЪРЦЕТО МИ ДЕТСКО
ЕДВА СЕ ПОБИРА!

ВЕНЦИ СМЕ УВИЛИ
С БОЖУР, ПЕРУНИКА
СЪС ЛЮЛЯЦИ БЕЛИ
И ГОРСКА ИГЛИКА.

ЧЕ УТРЕ Е ПРАЗНИК
ГОЛЯМ, ВСЕНАРОДЕН
НА ДВАМАТА БРАТЯ
КИРИЛ И МЕТОДИЙ!

О, АЗБУКА НАША,
ПРОСЛАВНА НАВЕКИ!
ВОДИ НИ ПО МИРНИ
И СВЕТЛИ ПЪТЕКИ!

24-ТИ МАЙ

ВЪВ СРЕБЪРНА РАМКА,
ОКИЧЕНА С ЦВЕТЕ,
НА ДВАМАТА БРАТЯ
БЛЕСТЯТ ЛИКОВЕТЕ!

КИРИЛ И МЕТОДИЙ!
О, БРАТЯ СЛАВЯНИ,
КЪМ СЛЪНЦЕ НИ ВОДЕТЕ
ОТ СЛЪНЦЕ ОГРЯНИ!

БОРЦИ МЪЛЧАЛИВИ
СЪС ВОЛЯ СУРОВА,
ДАРИХТЕ НИ ЖИВО
И ОГНЕНО СЛОВО!

ТРЕПТЯТ ЗНАМЕНЦАТА
ВЪВ ДЕТСКИТЕ ДЛАНИ,
ДНЕС ПРАЗНИК Е ЛИЧЕН
НА ВСИЧКИ СЛАВЯНИ!

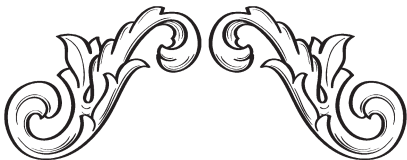
РОДНА РЕЧ

РОДНА РЕЧ, ОМАЙНА, СЛАДКА,
ЩО ЗВУЧИ НАВРЕД КРАЙ МЕН;
РЕЧ НА МАМА И НА ТАТКА,
РЕЧ, ЩО МЪЛВИМ ВСЕКИ ДЕН.

ТЯ ЗВЪНТИ, КОГАТО ПЕЯ,
В РАДОСТНИ ИГРИ ЕХТИ;
ВЕЧЕР ПРИКАЗКИ НА НЕЯ
БАБА ТИХО МИ РЕДИ.

А НАД КНИГАТА УНЕСЕН
РОДНА РЕЧ МИ ПАК ШЕПТИ...
МИЛВА КАТО НЕЖНА ПЕСЕН,
КАТО УТРЕН ЗВЪН ТРЕПТИ!

Ран Босилек

КИРИЛ И МЕТОДИЙ

ДНЕС СЛЪНЦЕТО ПО-ЯРКО СЕ ИЗДИГА.
СЪБУЖДАШ СЕ СЪС РАДАСТ И КОПНЕЖ.
ДНЕС ПРАЗНИК Е НА БЪЛГАРСКАТА КНИГА,
КОЯТО ТЪЙ ОБИЧАШ ДА ЧЕТЕШ.

СЪЗДАДОХА Я КИРИЛ И МЕТОДИЙ.
СВЕТИКЪТ БЕ НИ ТЯ ПРЕЗ ВЕКОВЕ.
КЪМ СВОБОДАТА НЯКОГА НИ ВОДИ,
СЕГА КЪМ НОВИ ИСТИНИ ЗОВЕ.

А СЛЪНЦЕТО ВЪЗЛЕЗЕ СРЕД ПРОСТОРА.
ГРАДЪТ ЛИКУВА. ЛЮЛЯЦИ ЦЪФТЯТ.
ТИ ТИЧАШ НА УЧИЛИЩЕТО В ДВОРА,
ДРУГАРИТЕ ТИ ДЕТО СЕ ТЪЛПАТ.

НАПРЕД ПОТЕГЛЯЙ С ТЯХ ПОД ЗНАМЕНАТА!
ИЗДИГАЙ Я! ПРИЯТЕЛ Й БЪДИ!
СЪС КНИГАТА, ДНЕС ТВОЯ Е ЗЕМЯТА,
ДОРИ НЕБЕТО - С ЧУДНИТЕ ЗВЕЗДИ!...

Никола Фурнаджиев

Солунските братя

Азбука мила
кой с любов дари ни?
Кой ни даде сила
в робските години?
В нощите тирански
мрака кои пробуди?
Кой рода славянски
с писменост събуди?
Кой към светлината тръгна да ни води?
Солунските братя
Кирил и Методий!

Георги Авгарски

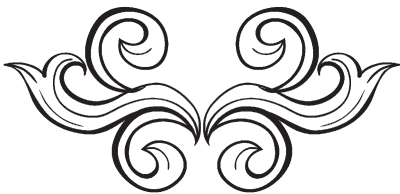

Елизабета Георгиев

ПОЗНАВАМ НАДЕЖДАТА

ШЕПНЕШКИТЕ ПАВЕТА
НА ДЕЙСТВИТЕЛНОСТТА

Старите павета на улицата шепнат
На пътуващия пясък под тях.
Една крачка и многокрачки.
Малко синева и много слънце.
Прах от безсъние и прашни очи.
Стъпки на пясъчния призрак
И дъх на буря.
Саката истина и куца лъжа.
Пъстра кръв и танцуващи вени.
Игриви огньове и криви огледала.
Ветрила от паяжини
И звездни каляски за мрак...
Ежедневни градушки и купчина страх.
Много думи и само един знак...
Сега...
Утре няма...
Вчера, май не беше.

НАДЕЖДА

Да, жива съм!
Времето се скри
В малкото гнездо
На най-високия клон..
Моего време..
Въпреки палавите пеперуди,
Които откраднаха въздуха ми,
Аз дишам и леко крачам
Към натежалите думи-магьосници...

Утре ще е по-добре!
Слънцето отново ще се роди!
Вятърът пак ще пее приспивна песен!
Не се тревожи, жива си!
Черния образ на истината, е тук, под ръката ти...
НО...

Камъчетата на другия образ ме спъват,
Лъжата наднични зад очите на вярата.
Зная че съм жива!
Вървя напред горделива,
Своя, силна, велика...
Под ходилата чувствам и истината и лъжата.
Прегръщам далечинта със стоманен поглед.
Бавно...Тихо...
Като раздробен призрак...

В НАВЕЧЕРИЕТО НА ТЪГАТА

И след това пътешествие
Останах само татуирана сянка.
Тялото ми изчезна
С вятъра на чуждите погледи.
Едно късче остана в капките на луната.
Второто, като луничава риба
Заспа между вълните на безцветното море.
А третата АЗ се превърнах в
НИЩО...

Изстиват сетивата ми.
Изстива последното ми желание
Да видя невиденото,
Да почувствам тайното.
АЗ от вчера и АЗ от утре...

На дяволския олтар оставих желанието,
Под прага на бъдещето зарових вчера,
Остана само една паяжинка, мечта,
Че един ден
Ще намеря търсеното...
Сянка...
За какво съществува душата,
Господи, ако само един бегъл поглед
Може да я превърне
В НИЩО?!

Скри сянката ми, отче,
И върни звездите в очите ми!!
Няма вече да пътувам!

ХРИЗОПРАЗ

Бойко Ламбовски

На Анелия

- Искаш ли да ти продам малко секс?

Тя леко се поклащаше, не напред-назад, а странично. И не отмерено, като махало на стенен часовник, а неритмично, като побутвана от вятъра лама-рина.

Не реагирах. Седях на пейката и се правех, че чета вестник от половин час. Случваше ми се в последно време, често. Наблизо имаше магазинче за евтини тестени печива, въртеше се народ. Сует-нята ме успокояваше. Вдигнах глава и я разгледах. Беше възникнала от въздуха. Млада, много слаба, в нарочно окъсани тук-там дънки, с къса остра подстрижка. И с отчасти нагъл, отчасти неуравновесен поглед.

- Не купувам секс, по принцип - отвърнах внимателно.

Все пак въпросът ми допадна. Една от забавите ми е яркото казване, на каквото и да е. С подобни предложения са ми подходжали и друг път, но така построен, въпросът беше симпатично директен, без да стига до вулгарност. Съдържаше някакъв напредничав, маркетингов, що ли, сленг.

- Че защо не? Всеки купува.

- Не всеки.

- Не купуват само бедните. Или тези, на които не им става - изгъвна момичето.

Заяждаше се. Във всяко заяждане има желание да привлечеш внимание, да не си сам. Стана ми мило. Зачудих се дали да ѝ обясня, че не купувам секс, защото ме смущава бързината на процеса, договорен като алъш-вериш. Непременността на консумацията. Все едно да си в някое от тия крайпътни хранителни кутии от добре разработени вериги, където всичко е по схема, сякаш ти казва: «Ела, яж, но плащай и бързо изчезвай»... Където отнасят прибори и чинии мигновено, преди да си свършил. Оборот понеже. Отнасят, преди да си решил какво да правиш по-нататък... Дали да платиш, да се усмихнеш и станеш, за да вървиш все напред и все нагоре. Или да платиш, да се усмихнеш и станеш, за да влезеш в колата, да я изфорсираш и да се разплескаш в стената на ей оня отдавна изкорубен завод отсреща...

Не обясних, дълго е. Думи.

- Мога да ти дам два лева - казах. - Така, без нищо.

Тя ме изгледа внимателно. Сянка на презрение. Присви очи и протетна ръка: - Дай. Тенк ю.

Напъхна полученото в джоба на дънките, отзад. Не можеше да мине за хубава. Не си падам по такива. Прекалено кльоцава, с тесен таз, въздълът нос. Нагловата.

- Седни - казах, неизвестно защо.

Тя седна, неизвестно защо.

- Ти беше тук и вчера - рече, а след това изведнъж. - Що не ме черпиш едно кафе, двойно!

Както отбелязах, нагловата. Идеше ѝ отвътре.

- Купи си - отвърнах. - Дадох ти два кинта.

- Имаш ли цигари? - изстреля веднага, забравила за кафето. Май не следваше никоя тема задълго.

- Не пуша. Вредно е.

Мога да съм педагогичен йезуит. Иде ми отвътре.

После тя ме уби. Изгърси като в скороговорка:

- Ти беше тук и вчера. Седеше с вестник, гледаше, но не четеше. Беше като умрял бръмбар в паяжина.

Сепнах се. Като оживял бръмбар в паяжина. И се понамусих:

- Бе ей, ало, нещо се разпльапа. Как ти хрумна това?

- Не знам, дойде ми. Ти не работиш ли? Да не си пенсия?

Както вече казах, не задържаше на една тема.

- Не, кажи, къде си виждала ти умрял бръмбар в паяжина? Ти си виждала само цигари, пишки и ...тъъ... и кино! - нервирах се аз.

Малката вещица се засмя. Някак звънливо, не неприятно. И ме потупа по коляното с длан:

- Моля те, не се сърди. Виждала съм много неща. Ма не помня къде...

Мърла, пикла, но има нещо интересно в нея, мислех. По-малка е от дъщеря ми. Поне с пет години, като я гледам. Макар че дъщеря ми се поддържа, а тази я вее,

знам ли точно какво...

- Що не ми купиш един спрайт?

Че защо пък не - спрайт. Добре. Очевидно имаше нужда непрекъснато нещо да вкарва в тялото си, да консумира, да пуши боклук... Иначе сигурно ѝ изглежда, че битието я засмуква в чудовищния си вакуум, реших. Кого не засмуква.

Купих ѝ спрайт от идиотски напарената будка с дребните тестени фалшификати. Докато го правех, тя съсредоточено ровеше в мръсна раница.

Подадох ѝ спрайта, тя ми подаде зеленкаво камъче.

- Това ти го подарявам. Ще ти носи пари и спокойствие.

Изгледах камъчето. Не беше лошо, лъскаво, малко, но не си падам по такива символики.

- Мерси, не ми трябва.

- Вземи го бе, това е хризопраз!

- Хризо... прас, какво е то?

- Камък! Хризопраз! Гони кошмари, лекува очи!

- Хризопраз, голям праз... - Стана ми неудобно и досадно, че тя има знания, в които ме превъзхожда. - Не разбирам от тия неща - измънках. - Нито ми трябва. Откъде го имаш?

- Бях с едни в планината, те ровят камъни...

Пак се клатеше. Видя ми се доста пребледняла. Направо леко синкава.

Беше изпила сигурно две глътки от спрайта, когато изведнъж, без да се закашля, стана, наведе се над дървено кошче зад пейката, и повърна. Звукът беше гаден. Така изгърбена над кошчето, ми заприлича на една болна котка, която имах и често повръщаше, преди да умре.

- На ти вода - казах ѝ, когато прецених, че спазъмът е минал.

- Извинявай, ядох едни лайна... Ти не си лош - каза тя, когато се поизжабурка, и седна пак. - Обаче нещо си в блокаж, мой човек, в блокаж си, да.

Погледнах я. Не обичам някой да ми прави квалификации. То е лесен начин да изманипулираш другия, да го туриш в рамка, та той да помисли, че знаеш какво има и в рамката, и да те зяпне с

внимание.

- Ти ще пукнеш така, момиче - казах почти с ненавист. - Чукаш се с каменари, ядеш лайна, сигурно се бодеш или знам ли какво още си набутваш в тялото! Ще пукнеш безсмислено.

- Е, и? - изгледа ме някак с превъзходство.

- Що се не стегнеш?

- И да пукна, тебе к'во ти пука?

- Нищо - казах. - Мога да съм ти баща. Будиш ми бащинския инстинкт, какво друго.

- И ти ще пукнеш - втренчи нагъл взор в мене отблизо. Поотдръпнах се, защото ми се стори, че долавям мирис на драйфния от дъха ѝ. - Ще пукнеш като стар гъз.

Кучка е, но има право, помислих. Няма как да пукнеш като млад гъз, ако си изпуснал възможността преди години. Стана ми смешно. А тя, така да се каже, още държи възможността в ръцете си.

- Всички ще пукнем. Работата е да не бързаме.

- Че защо?

- За да видим, да разберем, да... Не сме господари на тия неща. Не зависят от нас... - не бях убедителен, и го разбирах. - Има и хубави работи в живота все пак, нали...

Тя ме гледаше присмехулно.

- Не се аби, мой човек. Сам не си вярваш, нали те виждам!

Умълчахме се. Едно куче със странно изкривена стойка доближи кошчето с повърнатото, взе предпазливо да души. Гадорийки.

- Май искаш да умреш? - рекох тихо.

- А ти не искаш ли? - контрира малката вещица.

Кучето не намери нищо достойно за ядене, вдигна муцуна и се втренчи в нас.

Изведнъж тя стана, кучето отскочи сепнато. Тя си нахлузи раницата на едното рамо, и рязко потегли:

- Чао, мой човек, отхвърчам!

Преди да отворя уста, вече се беше върнала, седна до мене, гледаше ме от двайсет сантиметра и дърдореше:

- В тебе има нещо здраво, да знаеш! Действаш ми яко, мой човек. Айде да се видим пак тук след два дни. По това време, а? Ще ми е по-лесно, ако си тук... Тия два дни са ми много, много шибани. Искам да знам, че ще си тук... Ще дойдеш, нали?

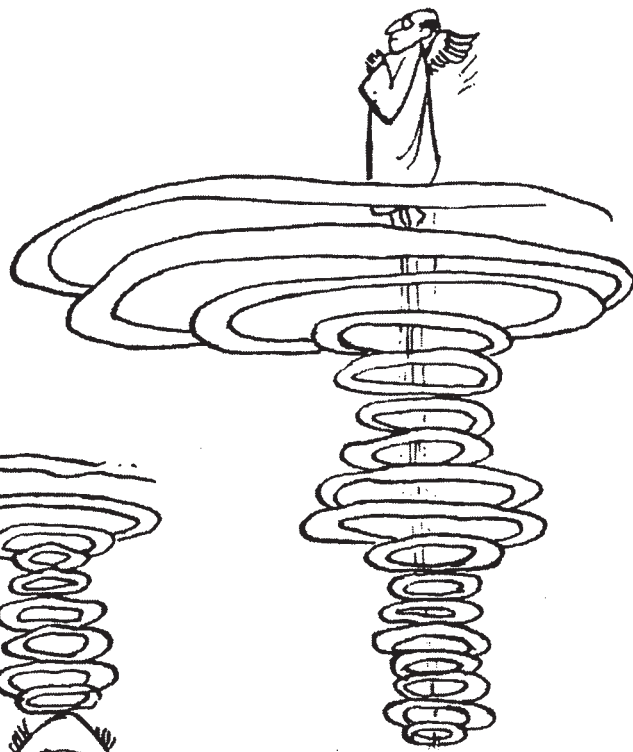
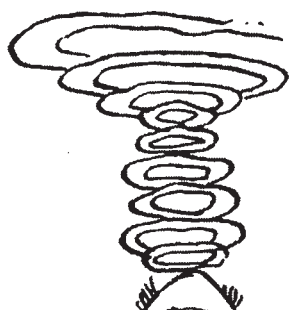
- Я стига - рекох. - Да не съм ти гадже нещо, ти си младо момиче, на среща ли искаш да ти идвам... - После домърморих - може и тук да съм. И без това идвам често...

Тук ли? Тук ли съм...? Пак ме досмеша.

Тя веднага след това хукна, разтвори се, както се беше появила. Гледай я, помислих, защото все пак трябваше да се мисли нещо - вей я ветровете, но наблюдателна. Хахава, но вижда.

Чудак с палто в жегата мина покрай нас, надникна в кошчето, дръпна се и продължи, като свирукаше през зъби «Болен ми лежи Миле Попйорданов...» Кучето пое след него.

Станах от пейката и тръгнах към колата, за да не вадя пак вестника. Побелял пръдльо с малък зелен камък в ръката, с плач и песен в сърцето.

Мет

Репортаж

**Съвсем обикновена приказка (или):
Последният козар от село Градине)**

Отдавна им обещах, че ще ги посетя, но все никак ми липсваше време. И така обещанието отлагах месец, два,... шест... По-миналата събота времето бе хубаво и аз проумнях, че е редно най-сетне да го изпълня. Винаги, когато се спомене думата „обещание“, се сещам за една реклама за марка някакви автомобили, която преди години се въртеше по телевизиите. Мотото ѝ бе повече от кратко и ясно: „Обещанието си е обещание“. Следователно, подразбира се, че дадено обещание трябва да се изпълни.

**Отбих се в крайградското селище
Градине**

и бях на гости при скромната брачна двойка Цветан и Олга Илиеви. Изобщо не ми минаваше през ума, че ще ме посрещнат толкова хубаво. Всъщност, изразих се твърде лошо – знаех, че ще ме посрещнат хубаво, защото са характерни хора, но се питах дали така трябва да бъде, тъй като с нищо не съм ги задължил, като човек не представявам никаква „ексклузивност“, а и, ако искате да бъда искрен докрай, отдавна съм спрял да очаквам от хората да бъдат любезни към мен, тъй като съм прекарал труден живот, хората, включително и роднините ми, към мен главно не са били благосклонни, в резултат на което и днес по принцип не съумявам да се държа най-сполучливо, когато някои хора проявят голяма любезност и гостоприемност към мен. В такива ситуации по принцип „се озовавам на хлъзгав терен“. Казано по-иначе, свикнал съм да се боря - хората да ме атакуват, а аз да се защитавам, да се разправам, да се съдя... Не се предавам аз тъй лесно, макар че годините сериозно ме натискат, главата ми все повече оплешивява, а здравето поляка ме напуска!

Получи се, че при дядото и бабата отидох заедно с приятеля ми Данаил Андонов, по-известен с прозвището си Джани, изявен и кадър, дори бих казал и емблематичен адвокат (така го оприличават всички негови клиенти, които съм познавал и с които съм разговарял, така че, за да не стане недоразумение, аз тук само предавам техните думи). Десети-

летия наред той живее и работи в Ниш. Там, в родното село на майка си Ангелина, Джани трябваше да се срещне с някакъв приятел. По пътя до къщата на домакините ни ми разказваше как част от младостта си е прекарал в селото и дори в един период там е пасял говеда. Е, това е похвално!, мислех си.

След като почуках на входната врата на семейство Илиеви и след като дядо Цветан я отвори, за пореден път не успях „да укротя“ май вродения ми порив да правя шегички в (не)удачно време: „Хайде, дядка, ето ме на посещение при вас, а вода ви и адвокат, ако трябва да се решат някакви юридически перипетии.“ На Джани май не му допадна шегичката ми: „Не блъскай, бе!“, отвърна той дискретно и остро.

Първото, което домакините сториха за нас двамата, бе греењето на ракията, а след това започна и разговора ни за

Село Градине днес.

Какво да се каже? Обстановката изобщо не е розова. Все по-малко народ има. Дядо Цветан преценява, че жителите са някъде около 140. Що се отнася до проблемите, като най-остър посочва липсата на магазин. Селяните се снабдяват с хранителни и други стоки за бита в града. Рейсова връзка с Цариброд съществува, но все пак не е най-редовна. Вторият жесток проблем е липсата на достатъчно количество питейна вода. Разказа ни, че царибродският „Комуналац“ с цистерна налива вода в местния резервоар, за да смекчи проблема. Миналото лято градинчани имали много проблеми с питейната вода. Как ще бъде през това лято, остава да видим. Прогнозите не са оптимистични, предвид, че и през изминалата зима пак нямаше достатъчно валежи.

Дядо Цветан наизуст може да изброи кои домакинства колко добитък отглеждат. Докато говореше по темата, не записвах сведенията в бележника, а ги запаметях. Струва ми се, че относно броя на кравите посочи бройката 30, за овците каза, че вече броят им може да се установи с помощта на пръстите на двете ръце, докато козите фактически са на изчезване. Той отглежда две козички, докато един негов съселанин отглежда няколко, но неотдавна му съобщил, че ще ги продава и ще се пресели в града при най-близките си, тъй като е на преклонна възраст и не може вече „да се

разправа“ с животните. Следователно, дядо Цветан с двете си кози ще остане „последният мохикан“, респективно - последният козар в с. Градине. Докога?, остава да се види, тъй като и той, и съпругата му Олга са доста възрастни - и двамата са родени през 1939 г.

Времето неминуемо тече, разговорът с домакините се разклонява в множество посоки, на масата сега вече е и мезето, месото... За съжаление налага се да ни напусне адвокатът Джани, тъй като го очакват незабавни задължения.

Върху живота на дядо Цветан и баба Олга

започваме да фокусираме вниманието ни в продължението на разговора. Голяма участ ги сполетяла преди няколко десетилетия. Починало единственото им дете, когато била студентка. Ненадейно, неочаквано... Това била голяма трагедия. Други деца нямали. Баба Олга (истинското ѝ име е Оливера, но галено ѝ викат Олга) от мъка се секнала и се наложило да я пенсионира. Била работничка в някогашния царибродски завод за мебели „Циле“. Дядото работил още няколко години в няколко фирми в Цариброд – „Сточар“, „Металац“... И двамата сега имат пенсии. Не са големи, но за хора, които са свикнали да живеят скромно, са съвсем достатъчни. „Не е важно колко е голяма пенсията, а колко време се получава“, изтъква дядо Цветан.

И двамата, както вече напомним по-горе, са родени през една и съща година. И двамата са от Градине. Интересното е, че в регистъра на родените в селото имената им са едно до друго. Откакто са се оженили, винаги са били опора един на друг. И днес е така. Може би и в по-изразителна степен. Баба Олга, поради здравословното си състояние, главно си седи вкъщи, докато дядо Цветан е задължен за снабдяването, което не означава, че на съпругата си не помага в провеждането на всички останали домакински работи. През лятото саят малка градина в големия си двор.

Много дълго продължи разговора ни. Предвид, че пиша журналистически репортаж, а не разказ или роман, се

налага да финализирам текста синтетизирано. Дядо Цветан и баба Олга не ме пускаха тъй лесно да си отида. Предлагаша да ми налейт ракия, да ми дадат козе сирене... Само две козички имат, а на мен да дават сирене!?! Абсурд! Може би знаеха, че и аз някога съм бил много вързан за тези животни. По-голямата част от живота си прекарах с тях. И ден днешен майка ми, която е на същата възраст както дядо Цветан и баба Олга, знае да каже: „Все си мисля, че един ден ще се завърнеш у дома и ще доведеш коза“. Уви, „отнесено с вихъра“, майко! Преди няколко години в махалата ми в Цариброд останах единственият козар. А едно време, по-точно преди 20-30 години, ги имаше десетки. Нямах сили да коля последната коза, а изчаках да умре от старост. Имаше около 20 години, но кой да повярва в това? Затова сега знам как се чувства дядо Цветан, когато остава последният козар в своето село.

От гостоприемните домакини на раздяла приех само един подарък – буркан домашна туршия. Накрая влязох в кошарата, за да видя и погала козичките. Оказа се, че козата с кафявия цвят на козината, се казва Касандра, докато тази с белия цвят носи името на една фолкзвезда по потекло от Бръчко. „Там съм отбивал военната си повинност“, каза в един момент дядо Цветан, припомняйки си за младостта.

По време на списването на този текст дълго време имах недоумение как да го нарека. Дали заглавието да бъде „Съвсем обикновена приказка“, защото дядо Цветан и баба Олга са едни съвсем обикновени хора, или пък „Последният козар от с. Градине“? Накрая намерих компромисно решение – ще вървят и двете заглавия.

Напускайки дома на старците, през ума ми преминаваха мислите: Колко късмет днес би имала дъщерята им да е жива? Колко късмет би имала с тези добри, земни, простосърдечни, скормни, разбрани, прекрасни хора? Отговора всъщност ми бе съвършено ясен: До небето би го имала! До небето...!

Б. Димитров

Фотография, която символизира пандемията

Много сръбски вестници и портали тези дни публикуваха една чудесна фотография, която, както акцентираща в съпътстващите си текстове към нея, се превърна в символ на пандемията на COVID 19 на ниво на цялата планета.

Става дума за дело на фотографа Зоран Милич, която е заснета тук наблизо, в съседството на Царибродско – село Горна Темска край Пирот.

Възрастна брачна двойка с волове (или крави?) подготвя почвата за пролетната сеитба. На лицата си и двамата носят маски.

Естествено, случката хич не е весела, но за сметка на това фотографията представява истински шедьовър, който на автора може би ще донесе и някоя награда в бъдеще.

Б. Д.

И куклата се пази от коронавируса

Рекламната кукла пред магазина „Дъх на традицията“ в Цариброд, собственост на Саша и Христина Александрови, се пази от коронавируса.

Оригинално, хора! Евала за идеята!

Заслужава си да я качим на портала ни.

А и хумора ни е изключително важен в тези трудни времена.

Б. Д.

КОРОНА АФОРИЗМИ

- ✿ По време на коронавируса най-малко страдаха политиците. Посрещнаха го с маски и ръкавици.
- ✿ Епидемията уеднакви народа. Всичките носят маски.
- ✿ Човека унищожава белите дробове на планетата. Коронавирусът унищожава белите дробове на човека.
- ✿ По време на коронавируса влюбените се целуват и правят любов през маски и на дистанция.
- ✿ Изолацията по време на епидемията не ми падна много тежко. Жената отдавна ме изолира от приятелите.
- ✿ Коронавирусът мутира. Инфицирали го политиците.
- ✿ Европейският съюз премахна границите между държавите си. Вирусът ги върна.
- ✿ Бракът не е валиден. Венчавката стана под маски.
- ✿ Няколко стотици хиляди наши хора се върнаха от чужбина, за да помогнат в борбата срещу ковид. Патриотизмът няма граници.
- ✿ И парламентът не проведе нито едно заседание, докато владееше епидемията на грипа. Ами, народните депутати как щяха да се плюят през маски?
- ✿ Най-бедните пенсионери не усетиха карантината. Те постоянно са в карантин.
- ✿ Коронавирусът все пак е политическо средство. Най-малко напада децата.
- ✿ Вирусната епидемия ускорява разпадането на Европейския съюз. Ние настояваме да влезем в него - за да му помогнем.
- ✿ Властта ми позволява всяка вечер да се разхождам с домашния любимец. Но не и с любовницата.
- ✿ Мнозина видни хора не носят маски и ръкавици. Имат си вродени.

Симеон Костов

ВЪЗПОМЕНАНИЕ

На 24 април се навършват 18 ТЪЖНИ ГОДИНИ, откакто не е с нас моят много обичан брат

НОВИЦА НАЙДАНОВ
(1966-2002)

Нека твоята душа почива там, където няма болка, а на нас спомените за теб ще ни причиняват болка до края на живота.

Почивай в мир!

Обича те и помни твоята сестра Сунчица

Тъжен помен

Измина ЕДНА ГОДИНА от смъртта на нашия мил съпруг, баща, дядо, роднина и приятел

ДИМИТЪР СТАВРОВ Мудра

Докато съществуваме ние, той ще живее в сърцата ни. Вечна памет!

Панихидата ще се състои в събота на 23 май от 10 часа на царибродските гробища.

От семейството, роднините и приятелите

Хумореска

Светът е оцелял, защото се е смял!

Да. Заглавието на тази статия всъщност е афоризъм на един български автор. Поставя се въпрос дали трябва да се шегуваме във времето, в което бушува коронавирус, и катастрофата, която той предизвика не само в страната, но и в целия свят? Повече от скромното становище, което бих споделил тук, е, че е удачно човек да се шегува и в тези трудни времена. Естествено, в границите на нормалната човешка духовита реакция. Нещо като защитен механизъм от стреса, мъката и яда, в които се озовахме ненадейно, бих казал. Това не само, че е желателно, но е и необходимо.

Бих добавил и следното изречение в тази част на статията, което се третира като въведение: Ако не бях се шегувал в живота си по начина, който го правя тук и сега, най-малко 20 пъти щях да умра! Някои от вас, читателите, вероятно сега се питате: Защо пък е било нужно 20 пъти да умре, когато е било достатъчно това да стори само веднъж, нали? Ами, така го написах, за да бих продължил в същия (духовит) дух!

Нека да ви преразкажа, уважаеми приятели, три случки, които изживях непосредствено преди въвеждането на извънредното положение в Сърбия. Изживях ги в родния си Цариброд. Разказвам ви случките с надеждата, че поне малко ще ви развеселя в тези нелеки моменти в животите на всички ни.

Случка 1

В Сенокос не е стъпвал фашистки ботуш, няма и коронавируса

Три-четири дена преди въвеждането на извънредното положение, приятелят ми Сика, който е собственик на магазин в града, оповести публично, че доколкото епидемията (а по-късно и пандемията) се разрастне, е готов да се завърне в родното си село Сенокос. Там ще си закара храна за няколко месеца, ще сложи бодлива тел и ще си занесе пушката, с която ще „държи мъртъв страж“, съответно – доближи ли някой до него и къщата му, ще умре не от коронавирус, а от куршум.

Шегуваше се, естествено. А аз, когато излязох от магазина му, продължих да размишлявам по въпроса и сам си правих смях, като „разширявах сценария“. Мислих си: „Ако пък реши по време на пандемията вместо в къщата си в Сенокос, да построи палатка в местността Изворище, там някъде в „стомаха“ на Стара планина, на няколко километра от това село, където партизаните от Царибродско в края на Втората световна война сформираха отряд, тогава вече няма шанс да го сполети нещастията да се натъкне на коронавирус. Там по време на войната фашистки ботуш не е стъпвал, със сигурност няма да стъпи и коронавируса през тази 2020 година. Не, не..., теоретичен шанс няма!

Случка 2

Само „цепай“ чесън (бял лук) и нищо не се притеснявай!

Приятелят ми Симо, два-три дена преди въвеждането на извънредното положение, ме срещна на главната царибродска улица и протегна ръка да се здрависваме. Отказах да се ръкувам и го предупредих, че става дума за време,

в което върлува пандемия. А той ме погледна съмнително и малко беше останало вече повдигнатата си дясна ръка да задвижи наляво-надясно, за да ми покаже, че не съм нормален, но се отказа в последния момент, страхувайки се май от възможността, че може да ме обиди по този начин. Най-напред да кажа, че в живота си толкова много съм се измъчил и понесъл удари, та Симо и да ми беше показал (по вече посочения начин), че не съм най-здрав (в главата), не бих се обидил. Свикнал съм, значи, на много по-страшни неща, отколкото някой да ме обижда по този начин.

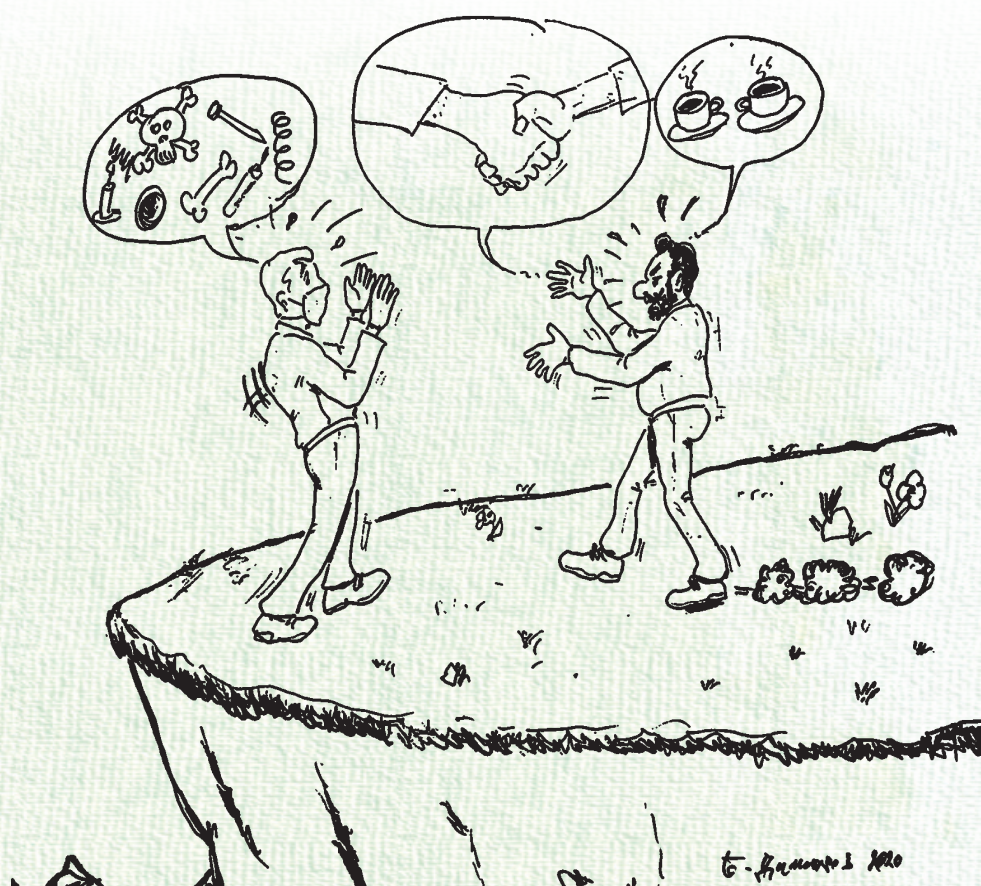
Той е човек на 75 години. Пенсионер е и живее сам. С оскъдно е образование – има само осем години училище. И да му бях казал, че за вируса слабо чете или слуша, надали щях нещо да променя в схващането му какво той всъщност представява. На мен ми каза: „Ма, възможно ли е и ти да вярваш в такива неща? Какъв коронавирус, каква пандемия...!“ А след това, за да би „разгалил душата ми“, добави и следното: „Ти си умен човек, бе! Проумях, че каквото и да бях му казал в този момент, нищо нямаше да даде ефект. Мълчах си. Сима знае толкова, колкото знае. Няма тук спасение, респективно – решение! Лимитът е очевиден. Лимитът не в моята, а в главата на горкия Симо, разбира се.“

Накрая ми поръча: „Само яж (въсщност не каза яж, а използва съответния глагол във формата му на обръщение – „цепай“) бял лук и нищо не се притеснявай!“

Случка 3

Маца: „Може би това е шанс да се отърва от свекървата ми...!?!“

Един-два дена преди въвеждането на извънредното положение в един магазин поговорих с тамошната продавачка с прякор Маца. Името ѝ не е важно. Всъщност и прякора ѝ не е Маца... Измислих го. След малко ще ви кажа и защо това направих. Шегуваше се Маца с мен, като си мислеше, че се притеснявам много от коварния вирус и се зареждам с про-

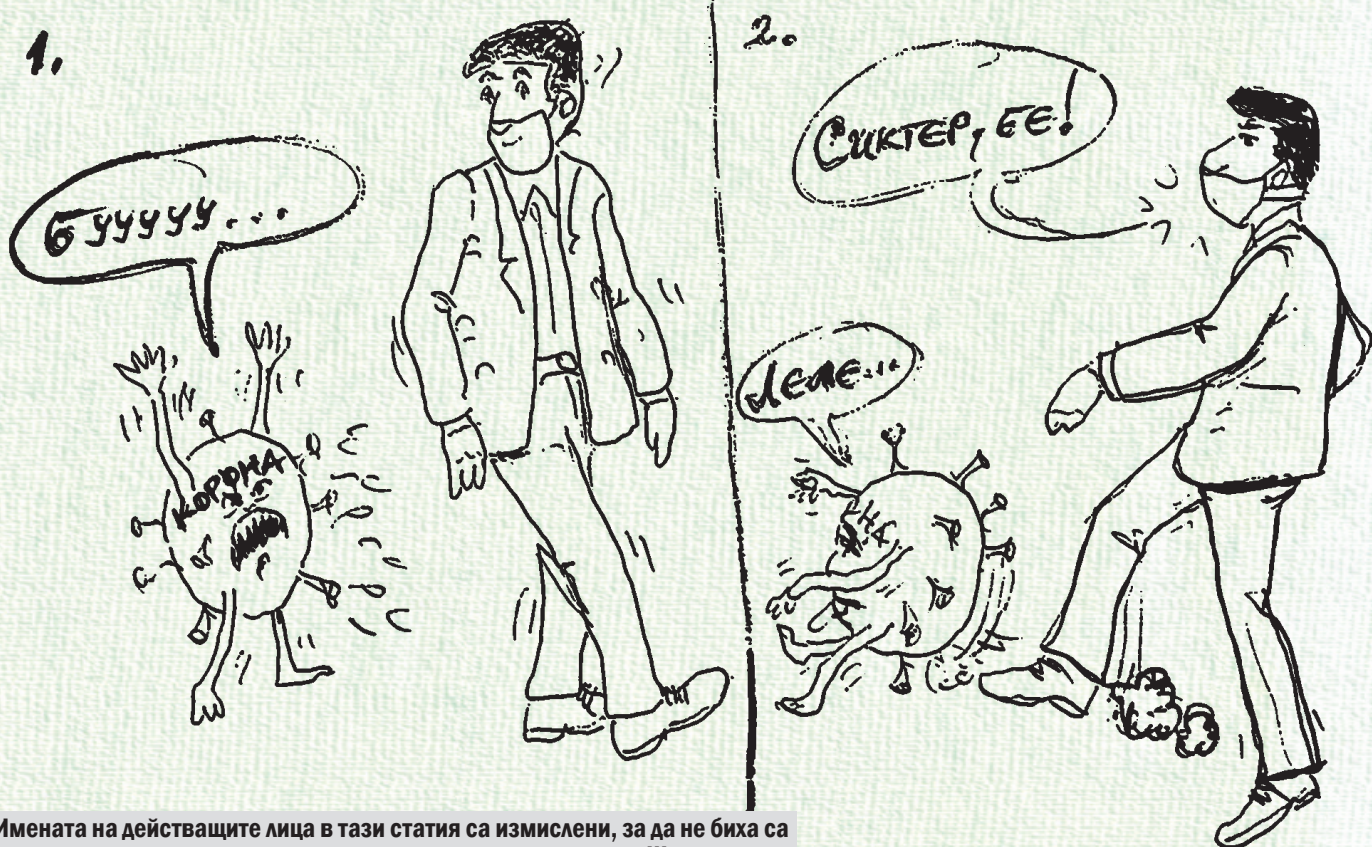

волствия, поради оповестеното извънредно положение и полицейски час. Вирусът тъкмо започна да бушува, но не толкова у нас, а в други европейски страни и особено Италия. Там жертвите вече се смятаха в хиляди. В един момент казах на Маца: „Не, не ме е страх за мен, а за бабичката, която гледам въщи и която принадлежи към рисковите групи, предвид, че е доста стара и има много съпътстващи заболявания.“ Продавачката, която дотогава май не се страхуваше от вируса (предполагам, защото просто не беше достатъчно чула или прочела за неговите характеристики), от думите ми май малко се притесни. В един момент се замисли сериозно, погледна някъде далече и промърмори: „Може би това е шанс да се отърва от свекървата ми...!“

Вцепенен се! Излязох като попарен от магазина. Усетих утрисение на съвестта. Размислях си какво ще стане със свекървата на Маца. И заключих: Хайде повече да не блъскам! Хайде да не давам съвети, ако това изобщо са съвети! Да не се преструвам на много умен. Да не говоря абсолютно нищо, тъй като колкото повече говоря, толкова май повече гафове правя! Във всеки случай към едно лице от тази трета по ред случка бих имал едно послание. Бих предпочел да го изкажа толкова силно, та ако е възможно да се чуе до небесата: Свекърво, дръж се!!!

Хайде, поздравления, приятели! Ще се видим и чуем, когато измине пандемията. Ако останем живи до нейния край. Разбира се, ако тази история с коронавируса изобщо има край!

Б. Димитров

Имената на действащите лица в тази статия са измислени, за да не биха са разсърдили някои от главните герои ако евентуално я прочетат. Що се отнася до репликите и всички останали детайли, набелязани в статията, всичко е вярно. Може би само малко е карикирано...

Б. Димитров 2020

Братство

CIP - Каталогизация у публикации
Народна библиотека Србије, Београд
323.15+659(497.11)
ISSN 2466-4707 = Ново Братство
COBISS.SR-ID 224701964

ВЕСТНИК НА БЪЛГАРИТЕ В СЪРБИЯ
Първият брой излезе на 15 юли 2016 г.
Издава: Издателство „Ново“ Братство“, Ниш,
„Кей 29 декември“ - 8
ОСНОВАТЕЛ НА ИЗДАТЕЛСТВОТО:
НАЦИОНАЛЕН СЪВЕТ НА БЪЛГАРИТЕ В СЪРБИЯ

• Директор на Издателството и гл. и отговорен редактор: Мила Васов
• Редакция: Бобан Димитров, Петър Рангелов, Даниела Христова, Сунчица Бойков и Снежана Джелич
• Технически редактор и компютърен дизайн: Ивица Миленкович
• Електронна поща: prelombratstvo@gmail.com • Телефони: Директор: (тел./факс) 018 242-700,
• Вестникът излиза два пъти в месеца. Ръкописите не се връщат.
• Собствени приходи 330-3002545-68, CREDIT AGRICOLE.
• Печата: „Свен“, Ул. „Стоян Новакович“, 10, 18000, Ниш, тел./факс +381 (18) 248 142

ISSN 2466-4707
COBISS.SR-ID 224701964

9 772466 470000